

котловина, продълговата, обрастнала съ едри букаци, които въ нищо не отстъпваха на старопланинскитѣ. Огънътъ пламна, боятъ захвана и отъ двѣтѣ страни по линията. Това се протакѫ до късна вечеря. Пушкитѣ ни бѣха белгийски, стара система съ капсули. И даваха силенъ гърмежъ. Ритаха силно при изпразнуването имъ. Бияха на 200 — 300 крачки. Вечерята, слѣдъ като се прѣкрати боя, войводата слѣзе доло, събра всичкитѣ части на дружината, разпита ги найнапрѣдъ за останалитѣ имъ боеви припаси и слѣдъ като се увѣри, че тѣ бѣха почти на прѣвършване, каза, при всичко че не му разбирахъ добръ отъ езика, горѣ-долѣ слѣдующето: «Брача, не можемъ да останемъ тука. Неможемъ да отидемъ на друга страна по работа, понеже нѣмаме джипане. Насъ ни излѣга сръбското правителство. Каза ни, че ние ще бждемъ само аванъ-гардъ, а слѣдъ насъ ще да отвори война за да избави нашитѣ брача, що плачатъ съ кървави сълзи отъ турскій варваринъ. Ние сме си изпълнили дълга като хора, но то ни измами. Ето не се чува бученето на топа, тѣй, че отъ тамо нищо не можемъ да чакаме. Най-добръ е да се върнемъ въ Сърбия догдѣто сме още близо. Да влѣземъ вкупомъ е невъзможно, защото пакъ ще трѣбва да бждемъ въ сражение съ турцитѣ». Дружината, безъ да мисли повече, още о врѣме се разпокъса на части по 20—30 души и почнаха да бродятъ по разни посоки изъ балканскитѣ стрѣмнини. Войводата, слѣдъ като издума послѣдне «прощавайте, брача!» мушна се изъ балкана съ 10—15 души по направление къмъ манастиря. Всичко се свърши съ това еднодневно сражение. Избавихме брачата християни, що плачаха съ кървави сълзи отъ турския хомоть, като оставихме на бойното поле 45 души мъртви. Загубата отъ страна на неприятеля бѣше 3—4 пѣти по-голѣма. Войводата и той си оми ржцѣтѣ, като Пилатъ, когато каза: «Какво да правимъ, слаби сме. Некадърни да продължаваме Виновни сж сърбитѣ. Излѣгаха, че